

met til at gaa til en større Revision af Loven af 1898. Den ærede første Taler nævnedes Eksempler paa Urimeligheder i denne Lov, særlig den Urimelighed, at kommer en Mand tilskade ved en enetages Bygning, saa faar han ingen Erstatning, men er det en toetages Bygning, faar han Erstatning. Jeg indrømmer, at det er en stor Urimelighed, men jeg er bange for, at hvis man kommer til at røre ved Lovens Hovedbestemmelser, faar man alt for mange Spørgsmaal frem, og man vil da let komme til at lægge dette lille Lovforslag Hindringer i Vejen. Jeg vil derfor anbefale det høje Ting at holde sig til Lovforslaget, som det er, og det saa meget mere, som den egentlige Fader til det er Arbejderforsikringsraadet, der dog sidder inde med den største Kundskab om og den største Erfaring for, hvad der for Øjeblikket tiltrænges paa dette Omraade. Man har ogsaa næret Betæneligheder nede i Folketinget, men der har man resigneret og holdt sig til Forslaget, som det nu foreligger. Jeg tror ogsaa, det vil være rigtigst at gøre det her. Lovforslaget omhandler jo 3 Punkter, hvor man ønsker en Ændring i Loven, nemlig Dagpengene, den endelige Frist for Sagernes Fremkomst og Behandling, og hvem der skal betale Lægeattesterne. Hvad Dagpengenes Ordning angaar, er vel nok det vigtigste Ophævelsen af de delvise Dagpenge. Saa vidt man kan se af Bemærkningerne, har der vistnok i selve Arbejderforsikringsraadet været nogen Tvivl om, hvor vidt det var rigtigst at gaa til fuldstændig Ophævelse af delvise Dagpenge. Det stiller sig ogsaa saaledes for mig. Der forekommer mange Eksempler paa, at en Mand rammes af Ulykke, men lidt efter lidt faar en Del af sin Arbejdskraft tilbage, saa at han, i det mindste i en Del Fag kan udrette noget Arbejde mod en delvis Dagløn. Det forekommer mig da rimeligt at give ham delvise Dagpenge til Udfyldelsen af Lønnen for det Arbejde, han kan paatage sig. Men jeg indrømmer, at kommer man til saadanne Urimeligheder som, at Forsikringsselskaberne fordrer, at Graden af Arbejdsudygtighed skal beregnes med $\frac{1}{10}$ eller $\frac{1}{5}$, bliver Gennemførelsen meget vanskelig. Jeg kunde derimod tænke mig, at man tog halve Dagpenge eller noget lignende. Jeg henstiller kun til det Udvalg, der muligvis bliver nedsat, om det ikke var værd at tage dette Forslag op. Jeg gør det kun, fordi man i selve Arbejderforsikringsraadet sikkert ikke har været ganske enig paa dette Punkt.

Hvad angaar Fristerne for Tilendebringelse af Sagerne, som omhandles i §§ 13 og 14, forekommer det mig lidt underligt, at man i den ene Paragraf sætter Fristen til inden Udløbet af et Aar efter den Dag, Ulykkestilfældet er indtruffet, og i den anden Paragraf til et Aar efter Tilkendegivelsens Dato. Arbejderforsikringsraadet skal nemlig tilkendegive Parterne, at Sagen maa anses for afsluttet uden at medføre Følger, der komme ind under Loven. Ulykkestilfældets Dato er ganske sikker, og Datoen for Tilkendegivelsen er for saa vidt ogsaa sikker, men det forekommer mig lidt urimeligt at have 2 forskellige Bestemmelser i de 2 Paragraffer. Men det er jo kun en ringe Ændring, der der behøves. Derimod ved jeg ikke, om det er Ukendskabet om Sagen, der gør, at § 16 ikke forekommer mig ret tilfredsstillende. Der staaer deri: „Naar et Aar efter Ulykkestilfældet er forløbet, uden at de endelige Følger endnu ere indtraadte, kan Raadet efter bedste Skønnende fastsætte, hvilke Følger Ulykkestilfældet sandsynlig vil medføre som endelige. Den saaledes truffne Afgørelse kan ikke senere forandres.“ Man fastslaar altsaa der, at Raadet skal afgøre, hvad der sandsynligvis vil blive Resultatet af Ulykkestilfældet. Men naar det ikke kan komme det nærmere end at sige, hvad der sandsynligvis vil blive Resultatet, skulde man mene, det maatte kunne tage Sagen op igen, hvis Ulykkestilfældets Resultat blev et ganske andet end det, man havde ventet. Men denne Afgørelse skal tværtimod være endelig. Der staaer ganske vist i det andet Stykke, at er det ikke muligt at træffe en saadan skønsmæssig endelig Afgørelse, kan der træffes en midlertidig Bestemmelse. Det forekommer mig, at man kunde lige saa godt overall nøjes med den midlertidige Bestemmelse, som saa kunde gøres om, naar Begøring derom fremsattes fra den tilskadekomnes Side. Den ærede første Taler nævnte det samme og spurgte, hvorfor denne Sag ikke skulde kunne tages op igen, uden naar den tilskadekomne fordrer det. Jeg finder i det hele taget, at der er noget mangelfuldt ved Affattelsen af § 16, hvad jeg haaber maa kunne rettes.

Endelig maa jeg give den ærede første Taler Ret i, at der synes at være lidt urimeligt i, at man paalægger Arbejdsgiverne Betalingen af Lægeattesterne. Hvad enten man siger Arbejdsgiverne eller Forsikringsselskaberne, er det jo det samme. Det bliver Arbejdsgiverne, der komme til at